

GLAS

AKADEMSKI

LETO III. STEV. 17.

LJUBLJANA, 17. MAJA 1935.

SKLEPNA BESEDA O PROBLEMIH JURIDIČNE FAKULTETE IN JURIDIČNEGA ŠTUDIJA.

Gospod profesor Dolenc je na juridični fakulteti do nadaljnjega odpovedal svoja predavanja o zgodovini slovenskega prava. Izvedeli smo, da je bil povod temu naš članek o juridični fakulteti in juridičnem študiju. Zelo obžalujemo to odločitev gospoda prof. Dolenca, tem bolj, ker naš članek po nagibu in namenu, zaradi katerega je izšel, ni hotel biti napad na nikogar, najmanj na g. prof. Dolenca in njegovo delo. Kolikor je odstavek o predavanjih g. prof. Dolenca izzvenel drugače, deloma zaradi pretrgane zveze s prejšnjimi izvajanjmi, kar se je pa zgodilo brez naše krivde, obžalujemo in zato prosimo gospoda profesorja, da umakne svojo odločitev. Načelno pa bi želeli dodati k prejšnjim izvajanjem sledeče misli.

Ko smo v zadnjih dveh številkah pisali o problemih juridične fakultete in juridičnega študija, smo se zavedali polne odgovornosti takega pisanja. Pisali smo iz čutenja do slovenske univerze in vseh njenih sestavnih delov in iz stremeljenja po njihovem razvoju in napredku, posebej juridične fakultete, na kateri študiramo in delamo. Tih in brez slavnosti gre mimo nas petnajstletnica naše univerze, in vendar čutimo, da moramo ob tem jubileju nekaj storiti — da se moramo razgledati po življenju in delu univerze ter spoznati, kako jo bomo razvili do stopnje, ki jo hočemo doseči v univerzi kot vrhu svoje gnotne in duhovne kulture.

Pri razpravljanju o juridični fakulteti nam je šlo za načelne stvari. Znamo preceniti pomen juridične fakultete in njenih profesorjev in njihovo delo, ki je bilo v tem petnajstletju živo in obsežno. Toda vemo, da bi moglo biti to delo še bolj živo in obsežnejše, in prepričani smo, da bi spriči posebnega položaja slovenskega naroda tako moralo biti. Zato je bilo težišče našega razmišljanja, kako doseči smoter, ki si ga želimo in ki je dosegljiv prav na temeljih, ki jih je ustvarilo delo profesorjev juridične fakultete. Skušali smo najti vzroke neustreznosti razmer in jih našli zlasti v dvojem: v neprimerni ureditvi juridičnega študija in v slabem materialnem položaju juridične fakultete.

V sistemu in metodi juridičnega študija smo videli prvi vzrok, da delo juridične fakultete ne zadovoljuje. Poudarili smo sistem in metodo, ker smo hoteli s tem tudi poudariti, da posamezni profesorji za splošno stopnjo in kvaliteto študija ne morejo biti osebno odgovorni. Zato naša kritika ni mogla biti osebna. Nasprotno smo se prizadevali, da vse osebne momente v tem načelnem razpravljanju popolnoma izločimo. Toda osodili smo sistem študija, ker vidimo v njem osnovni vzrok za to, da ostajajo študentom skrita znanstvena raziskavanja njihovih lastnih profesorjev in še v mnogo večji meri drugih pravnih znanstvenikov, da se slušatelji juridične fakultete ne poglobljajo v bogato strokovno literaturo, ki jo brani juridična knjižnica navzlic pomanjkljivosti zadnjih let, da sploh študij današnjega jurista ne seže v globino in do širnih obzorij, ki jih je do danes že rodila pravna, gospodarska in

družbena znanost. Nas, ki smo razpravljali o juridični fakulteti, boli, da slušatelji edine naše juridične fakultete ne morejo biti do znanstvenega dela svojih profesorjev v živem razmerju, da ne občutijo posebnih nalog fakultete in dolžnosti izobražencev, ki odhajajo z nje v službo med slovensko ljudstvo. Poznamo razprave in članke svojih profesorjev, raztrese po številnih zbornikih in časopisih, začeni v Zborniku znanstvenih razprav in Slovenskega Pravnika preko srbskih in hrvatskih do uglednih inozemskih časopisov. Kakor se zavedamo, kaj pomeni, da sodelujejo naši profesorji v krogih z najpomembnejšimi sodobnimi pravniki, vendar nas boli, da vse to delo ni dovolj znano slovenskim slušateljem prava.

Gospod profesor Dolenc si je z raziskavanjem in proučevanjem slovenskega prava v poltretjem desetletju pridobil zares velikih zaslug, posebno pomembnost pa je dobilo njegovo delo prav s tem, da nas seznanja s svojimi izsledki iz slovenske pravne zgodovine na naši slovenski univerzi. Znamo preceniti pomen tega dela in vemo, da je ena tedenska ura, posvečena slovenski pravni zgodovini premalo. In če danes ne zavzema na naši juridični fakulteti tistega mesta kot ji pripada, ni to po krivdi g. prof. Dolenca, ki napravi v svoji ljubezni do tega predmeta vse, kar more in še več.

Štejemo za neodložljivo nujnost, da se način dela in študija na naši juridični fakulteti izpremeni. Prepričani smo, da se bodo potem razmere temeljito izboljšale in da bodo sami po sebi odpadli vsi nevspešni pojavi, ki smo jih omenili. Saj smo poudarili, da izhaja vse medsebojno nepoznavanje in nerazumevanje profesorjev in študentov iz tega osnovnega vzroka. V živem in tesnem medsebojnem razmerju bo tudi boj z materialnimi težkočami lažji, uspešnejši in smotnejši, da ne bo študentom prizadeval novih bremen.

Poudariti pa smo tudi hoteli, da je greh vseh nas, da ne spoznamo napak juridične fakultete. Toliko je kriv vsak posameznik, ki čuti napake in ne skuša začeti boja proti njim. Življenje na juridični fakulteti je danes urejeno tako, da nimamo niti prilike, da bi se o teh stvarih pogovorili. Nevajeni smo takih razgovorov, zato je izvenel članek morda na način, kot mi nismo želeli. Članek o juridični fakulteti je bil napisan v globoki in iskreni želji, da bi bila tudi ta fakulteta v okviru slovenske univerze s svojim delom krepka opora slovenskega naroda na njegovi poti do svetlejših dni, in v trdni odločenosti, da se bomo za ta smoter borili. Ta članek ni bil napisan v trenutku, temveč je bil rezultat dolgih in bolečih premišljevanj. In kadar se človek pripravlja na kakšno veliko dejanje, mora biti trd tudi do sebe, priznati napake in obsoditi vse, kar je napakega. Današnja slovenska akademska generacija se trudi spoznati svojo nalogo in je pripravljena delati.

Vé, kdo je delal in se boril za slovensko univerzo in šteje med njene borce tudi profesorje juridične fakultete; za svojo dolžnost smatra, da z zanimanjem spremlja univerzitetne probleme, ker se zaveda, da ob procvitu univerze raste tudi sama, vsaka okrnitev univerze pa bi zadela prav tako tudi njo samo.

Ta in edino ta namen ima tudi vse delo okoli »Akademskega glasu«. V tem je razlog, da spremljamo tako vestno in s pozornostjo življenje svoje univerze.

OB PETNAJSTLETNICI UNIVERZE.

9. KEMIČNI INSTITUT.

Od dveh načrtov: ustanovitev filozofskega in tehničnega instituta se je leta 1919 uresničil le drugi. Filozofi kemiki imajo samo lastno skupino na svoji fakulteti, vse ostalo, predavanja in vaje, pa je združeno z onimi na tehnični fakulteti. Kemični institut je tehniški, čeprav ga po programu lahko prištevamo filozofiji. Med njima, to je med študijem obeh, ni bistvene razlike, zato bodo vse misli o filozofskem vezane tudi na kemični institut tehnične fakultete.

Institut je zavzel — po uvidevnosti Kranjske hranilnice — kletne prostore realke. Prezidavanja so šla naglo od rok, da je mogla spraviti kemija v letu 1921/22 pod streho vse štiri letnike. Delo obsega anorg. analitsko, organsko in fizikalno kemijo. Vsa ta praktična dela je enotno usmerjal od začetkov do končne organizacije v l. 1926 predstojnik instituta, sedanji rektor univerze g. prof. dr. Maks Samec. Volja ustvarjanja in sposobnost organizatorja sta ga vodili, da je oživitvoril oddelek, ki bi užival največji sloves, če bi imel na razpolago še sredstva, kot jih je imel n. pr. isti oddelek na beograjski univerzi. Ponos instituta je laboratorij za znanstvena dela, toda povdarjamo, da ne po svoji opremi, temveč po delih, ki so izšla iz vlažnega, zdravju škodljivega kletnega prostora v širni svet.

Zal pa se vse želje znanstvenika, ki vodi institut, niso mogle izpolniti. Vzrok so nezadostni krediti. Prav kemični institut rabi za svoje kemikalije ogromno denarja. Drugim institutom se poleg tega vse nabavlja še ohranjanja, medtem ko se pri tem večina izliva v lijak.

Institut je prejel do l. 1926 skupno 1.102.612 Din rednih in izrednih kreditov. Kako naglo padajo v novejših letih te dotacije, naj pokaže primer iz l. 1928, v katerem je bilo 290.000 Din in iz zadnjega državnega proračuna, v katerem je le še 111.600 Din letnega kredita. Res je vžival institut tudi podpore drugih ministrstev, toda ogromne vsote so odjedle prezidave kleti, hodnikov in laboratorijev. Ko bi se svoječasno lahko zanesli na stalnost kreditov, bi imeli danes iz tega denarja morda že cel prizidek tehnične fakultete na Mirju.

Delo — je delo v kletih. Vlažne so in nezdrave. To je tem hujske, ker je vezan kemik na ta prostor celih 10 ur dnevno, od jutra do večera. Strop je v kletih nizek, dušljivo ozračje nasičeno strupenih plinov. Slaba in pomanjkljiva ventilacija se najbolj čuti v laboratoriju za anorgansko analitsko in organsko kemijo. So dnevi, ko je laboratorij zavil v meglo, da opaziš samo sence, ki se premikajo v njem. Tla so iz materiala, sličnega cementu in ne vplivajo baš najboljšo na zdravje ves dan stoječega praktikanta. Vsako leto znova se posebno naraščaju nekako upirajo te razmere — toda odpomoči se ne more. Predstojnik sam se mnogo trudi, toda tudi on sam je brez moči.

Položaj ni rožnat. Študent, ki plačuje semestralno povprečno 1000 Din za same laboratorijske takse hoče nekaj zato, vsaj inventar. Tudi v tem je v zadnji letih videti rapiden padec na leto 1919. Praktikant mora sam kupovati najpotrebnejše, da postaja s tem študij vedno dražji. Vsi vemo, da so te razmere vezane na kredite.

Voda, plin in elektrika so mora kemičnega instituta.

Kljub temu vodja instituta ne klone, dela se vseeno, da intenzivnost znanstvenega dela ne pada, ampak se stopnjuje. Vsakdo, ki dela pri prof. Samcu, čuti in občuduje njegov vpliv na delo; kot pozna svojega študenta, sledi z zanimanjem absolventu v prakso, da vidi, kako se bo obnesel in živel. Znano je, kako zelo redka je na univerzi skrb profesorja za dijaka, ko ta zapusti institut ali delavnico profesorja. Kemiki z ljubljanske univerze uživajo v javnosti dober glas, zdi se, da je to posledica vsestranskega študija — nespecializiranja. Po dobrih splošnih temeljih, ki si jih je pridobil absolvent v institutu, mu je dana popolna svoboda za kasnejšo specializacijo.

To so vezi, ki se začinjajo pri kemikih že vse od početka študija in postajajo vedno močnejše. Sicer so še nekatere vrzeli, ki bi se dale z dobro voljo odstraniti, n. pr. pomanjkanje asistentov, s katerimi bi prišel študent v stik med delom.

Študij sam po sebi je neobhodno vezan na praktično delo. Organizacija praktikuma je pokazala svojo dobro stran, hibo se čuti le v pomanjkanju povezanosti med predavanji in tem delom. Praktikant je navezan na literaturo, ker predavanja ne obravnavajo njegovo delo. Temu se je sicer odpomoglo z asistentom, vendar je pri 40 delavcih v analitskem laboratoriju čas za posameznika prepičlo odmerjen. Posledica tega je, da vsako delo čimbolj pospešuje in prej konča. Temu je nadalje vzrok tudi to, da je študij sorazmerno zelo drag, saj stane vsakega kemika semestralno blizu 2000 Din (taksa, doplačilo, popravila, kemikalije itd.). K temu je treba sedaj prišteti še 1000 Din za znanstveno delo pred diplomo, ki ga ne dela noben drug oddelek na filozofski fakulteti, s katerim so kemiki v razmerju do drugih oddelkov obenem počaščeni kot preobremenjeni. To delo je samostojna znanstvena razprava, ki se dela po izbiri pri enem izmed treh profesorjev kemije, a je navadno vključena v znana raziskovanja škroba g. prof. Samca.

Kemik je z vsem študijem navezan na literaturo. To pa je poglavje, ki je nerešeno. Knjižnica je bogata. Od vseh kreditov je svoječasno šlo 80.000 Din za večino kemičnih časopisov in strokovnih knjig, danes letno samo še približno 10.000 Din za najnujnejše: Centralblatt, Zeitschrift für anorganische Chemie in Kolloidzeitschrift. Dobimo še par domačih časopisov gratis. Vendar leži vse to bogastvo mrtvo. Prostor knjižnice je neprimeren, mračen, tlačeč in ni miru v njem. Redko dobiš koga v njem. Kje je krivda? Na predstojniku direktno ne. Njegova utemeljena strogost se zdi, da bi se lahko ublažila. Razumeti je treba sledeče: Naraščaj dela celodnevno, knjižnica pa je odprta od 9. do 12. in od 15. do 17. ure. To je čas, ko vsi delajo. Zvečer pa zopet institut ne dopušča jemati knjige domov. Rešitev bi bila taka, kot je v fizikalnem institutu. Knjige, ki so priročne profesorjem ter časopisi se odzamejo promet izven instituta, vse ostale se izposojajo. Pri sedanjem načinu ostanejo knjige zastarele, nerabne. Kaj koristi knjižnica, ki je nihče ne pozna, niti ne ve, kakšne knjige so v njej. Zakaj se knjige v fizikalnem institutu ne kvarijo in si jih odtam izposojajo tudi kemiki? Seveda ne sme knjiga v laboratorij. Z malo večjo strogostjo pri izposojanju se bo s posojanjem knjig doprineslo mnogo že tako dobro pripravljenu naraščaju.

Še nekaj je potrebno poprave. To je kemično izrazoslovje. Tega filozofi najbolj potrebujejo. Florjančičevo je nedovoljno, nerabno. Pri nekaterih predavanjih se celo dogaja, da ne slišimo slovenskega izraza. Literatura pa je nemška. Kako naj se izraza študent potem pri izpitu? Zato je nujno potrebno, da se izdajajo ne knjige, temveč cene na skripta. Tega nam danes primanjkuje.

Kot zadnje bi se pridružili piscu članka o fizikalnem institutu: naraščaj znanstvenikov, asistentov naj se vzgaja iz slovenskih moči.

MARIBOR — ENO IZMED NAŠIH TEŽKIH VPRAŠANJ.

J. A. D.

Žve desetletja, od časov mariborske narodnostne diferenciacije, o kateri ne smemo pozabiti, da je nastala pod močnim vplivom najostreje mladoslovenske opozicije zoper nacionalno sicer že več ali manj prebujeno, samozavestno Ljubljano, obstoji neka nejasnost in neizravnost razmerja med Ljubljano in Mariborom.

Zdi se, kakor da bi ta, od nemške narodnostne meje in bližnjega Gradca kesneje gotovo podprta opozicija bila vcepila že prvimi Mariborčanom, ki so tedaj pričeli gledati v Ljubljani svoj politični in kulturni center, toliko hladne objektivnosti, Ljubljani pa prizadela toliko užaljenega ponosa, da hladnost v ljubljansko-mariborskih odnosih nikoli ni prav popustila.

Upati pa je bilo, da bo nova državna meja Maribor odtegnila graškemu gospodarskemu, političnemu, kulturnemu in družabnemu vplivu in da bo Ljubljana s smotreno gospodarsko, narodnostno in kulturno politiko znala Maribor pritegniti in navezati nase. Proti nacionalni ekspoziranosti in močni gospodarski gravitaciji Maribora na sever je bila potrebna trdna gmočna in moralna podpora čvrstejšega zaledja. Toda že prekrat sam je pokazal tako minimalno zanimanje slovenskega centra za narodnostno usodo Maribora, da bi prišlo brez dvoma do katastrofe, če se ne bi že tedaj uveljavilo načelo absolutne samopomoči. Miselnost, da je Maribor zgolj malopomembna provinca, z deklamiranjem o edinem osvobojenem slovenskem mejniku, je že tedaj slavila svoje triumfe.

Razdelitev Jugoslavije na oblasti je sicer upravno ločila Maribor od centra, a je pomenila za Maribor možnost gospodarske osamosvojitve in s tem tudi možnost velikega porasta gospodarske moči. S to gospodarsko močjo pa bi rasla tudi navezanost Maribora na novo državo. Z nastankom banovin in koncentracijo uradov v banovinskih središčih pa je Maribor gotovo mnogo izgubil.

Od tedaj dobiva Maribor v gospodarskem oziru vedno bolj lice industrijskega mesta. Bližina falske elektrarne in z njo zvezana nizka cena električnega toka je vzrok, da so se maloštevilnim predvojnim začele pridruževati velike, posebno tekstilne tvornice z več tisoč delavci.

Ker je bilo pred prevratom seveda nemštvo močno favorizirano in ker so bili podjetniki in trgovci skoro sami Nemci in posebno ker so (n. pr. pri ustanovitvi popravljavnice južne železnice) naselili mnogo nemških delavcev, je imel Maribor pred prevratom v popolno razliko z okolico precej nemško lice. Šele izseljevanje Nemcev v Avstrijo in priseljevanje slovenskih emigrantov iz Italije je dalo Mariboru popolno slovensko lice. Večina kapitala pa je še danes nemška oziroma židovska.

Vse to so momenti, ki jih mora pametna kulturna politika upoštevati.

Socialno-narodnostna problematika Maribora je tako zelo različna od ljubljanske, da je sicer razumljivo (a še ne opravičljivo!), da Ljubljana mariborskih kulturnih zahtev nikoli ni prav razumela, še manj pa, da bi jim znala ustrezati.

Morda najznačilnejše za mariborsko kulturno življenje je neka vztrajna in žilava borba s popolno provincializacijo Maribora, ki bi ne pomenila le njegove kulturne smrti, ampak odmiranje vsega slovenskega severa.

Gotovo najvažnejša mariborska kulturna institucija je gledališče. Ni tu prostora, da bi debatirali o njegovi umetniški potenci. Če pa vpoštevamo razen nizkih subvencij še pomanjkanje uradništva, ki je danes pač edini kulturni konsument med meščani in dejstvo, da tvori mal oder čisto le prvo prehodno postajo na poti talentov do razmaha, bomo morda znali kulturno stremljenje mariborskega gledališča bolje ceniti. Gotovo bi medsebojna gostovanja ne poglobila le umetniškega zanimanja, ampak bi postavila na laž tudi marsikatero prezirljivo opazko o mariborskih diletantih.

Zanimivo stališče med mariborskimi kulturnimi institucijami zavzema Ljudska univerza. Ne toliko po svojem kulturnem vplivu, saj povprečno število poslušavcev pač ne presega števila 100, ampak ker tvori po izbiri predavateljev zanimivo kazalo mariborske kulturne orientacije. Dočim je prva leta rada posegala na sever, ter tako privabila tudi nemško govoreče someščane, ki so polnili dvorano in blagajno, prevladujejo danes med njenimi predavatelji Zagrebčani. V primeri z njimi se Ljubljaničani kar nekam izgubljajo. Tu so nekaj zakrivali tudi ljubljanski univerzitetni predavatelji, ki kljub pozivom niso radi prihajali v Maribor, ter prepuščali važno predavateljsko mesto na Ljudski univerzi Avstrijcem in Hrvatom. Letošnje leto je prineslo v tem nekaj izboljšanja.

Druga institucija z rednimi predavanji je mariborska »Svoboda«. Po številu poslušalcev vča-

si že uspešno tekmuje z Ljudsko univerzo, le da so njeni predavatelji skoro izključno domačini.

Od samostojnega kulturnega snovanja v Mariboru je omeniti Pedagoško centralo, posebno pa Muzejsko in zgodovinsko društvo, ki izdaja najstarejši slovenski znanstveni časopis ter študijsko knjižnico s svetlo in prostorno čitalnico (!).

Važno postavko v mariborski kulturni politiki bi mogli tvoriti študentje. Tudi oni kažejo mariborsko kulturno orientacijo. Morda je zanimivo, da jih še vedno mnogo študira v Gradcu. Ljubljanski študentje tvorijo le pičlo večino. Vendar tvorijo kot dvoživke jamstvo, da bo nekoč res prišlo do pravega tesnega sodelovanja med Ljubljano in Mariborom.

NOVA UREDBA TEHNIČNE FAKULTETE.

Na osnovi § 41. zakona o univerzah je ministarstvo prosvete 18. aprila t. l. izdalo uredbo o tehničnih fakultetah univerz v Beogradu, Zagrebu in Ljubljani.

Kot osnova je vzeta stara srbska uredba tehnične fakultete iz leta 1909., ki je bila 1919. sprejeta za vse fakultete v Jugoslaviji in pozneje dopolnjena z različnimi fakultetnimi sklepi posameznih tehničnih fakultet.

Bistveno novo, kar prinaša nova fakultetna uredba je specializacija študija na posameznih oddelkih in za nas v Ljubljani novi izpitni red.

Tehnične fakultete se dele po novi univerzitetni uredbi v Beogradu: v arhitektonski, gradbeni, strojno elektrotehniški in tehnološki; v Zagrebu: v arhitektonski, gradbeni, kulturno tehniški in geodetski, strojno-elektrotehniški ter kemijski; v Ljubljani: v arhitektonski, gradbeni, strojno-elektrotehniški, kemijski ter rudarski oddelek.

Na posameznih oddelkih pa se bo študij delil v naslednje skupine:

I. V Beogradu na gradbenem oddelku: 1. v geodetsko skupino; 2. v prometno-inženersko skupino (železnice, ceste); 3. v statično-konstruktivno skupino in 4. v hidrotehnično skupino; na strojno-elektrotehniškem oddelku pa: 1. v strojno skupino, 2. v tehniko jakega toka, 3. v tehniko telekomunikacije in 4. v acroplansko skupino;

II. V Zagrebu: na strojno-elektrotehniškem oddelku: 1. v strojno, 2. v elektrotehniško in 3. v brodogradbeno skupino;

III. V Ljubljani na strojno-elektrotehniškem oddelku pa se bo po novi fakultetni uredbi študij delil v dve skupini: v tehniko jakega toka in v tehniko telekomunikacije.

Nova uredba bo prinesla predrugačenje samo v Beogradu in Ljubljani, dočim ostane študijski sistem v Zagrebu neizpremenjen, ker so že doslej obstajali strojni, elektrotehniški in brodogradni oddelki, ki tvorijo po novi uredbi skupine, združene v en sam oddelek. Kar se tiče gradbenega oddelka, na katerem študij doslej ni bil specializiran na nobeni od treh tehničnih fakultet, bo odslej specializiran samo na beograjski tehniki.

Strojni in elektrotehnični študij, ki je bil doslej v Beogradu skupen, ki pa se je delil v Ljubljani in v Zagrebu, se bo torej po novi fakultetni uredbi delil tudi v Beogradu. Študij elektrotehnike same pa se bo v Ljubljani in v Beogradu, kakor zgoraj navedeno, specializiral v študij jakega toka in v študij šibkega toka, dočim se ta specializacija v Zagrebu ne bo izvršila.

Vprašanje, ki ga stavlja nova fakultetna uredba, je vprašanje specializacije študija. V tehnični stroki gre brez dvoma ves razvoj v smeri specializacije. Vprašanje pa je, ali pri nas razmere v industriji in v gradbeni stroki že danes zahtevajo specejalizacijo v študiju.

Namen tehničnega študija je, da dá slušatelju pregled snovi in metodo za reševanje tehničnih problemov. Slednje bo brez dvoma v večji meri doseženo s specializacijo. Prav tako bo delo na tehniki, kot znanstvenemu zavodu, poglobljeno. Na drugi strani pa bo polje poznejšega udejstvovanja za posameznika s tem znatno omejeno. Vendar bi se morala specializacija izvesti enotno na vseh treh univerzah, ker se je bati, da se bo tako absolvente ene univerze pri podelitvi javnih služb forsiralo z motivacijo, češ da so specialisti.

Vprašanje specializacije same pa bi rešila edino anketa, ki bi se je udeležili profesorji in inženirji iz prakse.

Kar se tiče sistema študija je novo za nas tudi to, da so počitniške prakse obligatne. Vprašanje počitniških praks bo moral sedaj rešiti in končno urediti dekanat v sporazumu z banovino in Zvezo industrijcev.

Izpitni se po novi fakultetni uredbi polagajo v treh terminih in sicer od 1. do 14. oktobra, od 1. do 14. marca in od 16. do 29. junija.

Pripravljalni del diplomskega izpita se polaga v dveh delih, in sicer po končanem drugem semestru iz sledečih predmetov na arhitektonskem oddelku: iz opisne geometrije, risanja, akvareliranja, matematike in mehanike; na gradbenem oddelku: iz kemije, opisne geometrije, fizike, matematike in mehanike z grafično statiko; na strojno elektrotehničnem oddelku iz: matematike, opisne geometrije, kemije in mehanske tehnologije; na kemijskem oddelku: iz anorganske kemije, fizike in matematike; na rudarskem oddelku pa iz: matematike opisne geometrije, fizike, kemije in mineralogije.

Oni, ki prvega dela pripravljalnega izpita ne naredijo v jesenskem roku, nimajo pravice, vpisati se v tretji semester.

V drugem delu pripravljalnega izpita se polagajo naslednji predmeti na gradbenem oddelku: matematika s hidravliko, nauk o trdnosti, geologija s petrografijo, gradbeni elementi, geodezija, nauk o gradnji s preiskavo materiala; na arhitektonskem oddelku: nauk o trdnosti, gradbene konstrukcije, arhitektonika, nauk o gradnji s preiskavo materiala in modeliranje; na strojno elektrotehničnem oddelku: matematika, mehanika, nauk o trdnosti in osnovni pojmi elektrotehnike; na kemijskem oddelku: mehanika, mineralogija s petrografijo in organska kemija; na rudarskem oddelku pa: mehanika, nauk o trdnosti, nižja geodezija in petrografija. Drugi del pripravljalnega izpita se polaga po tretjem in četrtem semestru. Oni, ki izpitov najkasneje v jesenskem terminu ne položijo, se ne morejo vpisati v naslednji semester. Izpit je mogoče polagati 4-krat, sicer izgubi kandidat pravico do nadaljnjega študija.

Po novem izpitnem sistemu bo mogoče pristopiti k strokovnemu delu študija šele po dovršenih teoretičnih izpitih, kar je utemeljeno s tem, da zahteva strokovni del študija znanje teoretičnih predmetov, na katere se naslanja. Vendar bo pri tem sistemu izpitni nivo precej trpel, ker se bodo polagali izpiti v skupinah in po več na enkrat in bo tako za posamezne izpite, ki so se doslej polagali skozi vse leto, na razpolago dosti manj časa. Bolje bi bilo, da bi se izpiti polagali, kot doslej posamezno, in bi se samo določil rok n. pr. do začetka 6. semestra, kot je to pri medicini, do katerega bi se morali posamezni predmeti pripravljalnega izpita položiti.

Strokovni izpit pa se sestoji 1. iz posameznih izpitov, ki jih bo svet tehnične fakultete šele določil, 2. iz sklepnega izpita, ki se bo polagal iz sledečih predmetov na odseku tehnike jakoga toka: električni stroji, električne instalacije, termodinamika ter pogonski stroji; na odseku tehnike telekomunikacije pa: telegrafija in telefonija, termodinamika in pogonski stroji ter električne mašine ali instalacije (po izbori). (Na ostalih oddelkih pa ostanejo izpitni predmeti isti kot doslej.) 3. iz diplomskega dela, ki se bo delal z razliko z dosedanjim načinom šele po sklepnem izpitu. Rok za oddajo diplomskega dela, ki se bo vršil pod nadzorstvom izpitne komisije, znaša 2 do 3 mesece. Diplomsko delo bo moral kandidat tudi zagovarjati.

Nova uredba stopi v veljavo šele za one slušatelje, ki se bodo vpisali v šolsko leto 1935/36. Oni, ki so se prej vpisali, pa polagajo izpite po stari uredbi še do l. 1939.

Na prošnjo pa lahko dekan tehnične fakultete odobri polaganje strokovnega izpita tudi pred navedenim rokom.

VALENTIN METZINGER Y NG.

(Vodstvo M. Marolta ob Metzingerjevih delih.)

Umetnostno-zgodovinsko društvo v Ljubljani je priredilo 12. t. m. vodstvo v baročni dvorani Narodne galerije. Z osvetlitvijo posameznih dob in umetniških osebnosti v zvezi z razstavljenimi deli v zbirkah NG namerava poglobiti stike občinstva z našo umetnostjo.

M. Marolt je očrtal lik Valentina Metzingerja (1699—1759). Prikazal je na delih v galeriji njegovo razvojno fazo z nekaterimi značilnimi po-

tezami v kompoziciji in barvi. Metzinger, tuje po rojstvu, je preživel na naših tleh nad tri decenije plodnega življenja, postal je naša markantna umetniška osebnost v religioznem slikarstvu v 1. pol. 18. stoletja. Njegov pojav je zainteresiral našo mlado umetnostno zgodovino v polni meri. Msgr. Steska je prvi pisal njegov življenjepis in dognal njegovo rojstno domovino v Loreni. Rajni dr. Vurnik pa je posvetil obširno študijo Metzingerjevemu stilu in njegovemu delu v svoji disertacijski razpravi, ki je po izsledkih lepo izpričevalo naše mlade univerze in Cankarjeve umetnostno-zgodovinske šole.

Vodstva v NG so pozitivno delo, žal le za ozek krog nedeljskih posetnikov naše Galerije. Kratek, a plastičen oris dobe in njihovih predstavitev v likovni umetnosti s prodirno analizo posameznih zanimivih del more pridobivati laika, more pa hkrati utirati pot priznanja naše likovne umetnosti, ki je še vse premalo poznano. Opozorjamo tovariše in tovarišice na vodstva v NG, ki se bodo vršila vsako nedeljo ob pol 11. uri dopoldne v mesecu maju. Vstop je brezplačen. Msgr. Steska vodi prihodnjo nedeljo ogled baročne dvorane z orisom posameznih mojstrov.

DEJSTVA IZ BORBE ZA SLOVENSKO UNIVERZO, KI JIH MORA POZNATI VSAK AKADEMIK.

(Podatki, zajeti iz razprave Janka Polca, Ljubljansko višje šolstvo v preteklosti in borba za slovensko univerzo. Universitas Alexandrina Ljubacensis, Ljubljana 1929.)

Delo za univerzo v Ljubljani je zaznamovalo l. 1901 enega izmed svojih največjih uspehov. Glavni delež pri njem ima Ivan Hribar. Iz vsega, zgolj v navdušenju in zborovanjih izživljajočega se dela za univerzo je znal izbiti prvi realni uspeh!

Tedanji ljubljanski župan je obiskal v družbi dr. Majarona in ravnatelja dr. Požarja avstrijskega naučnega ministra Hartla in mu znova obrazložil zahtevo po slovenski univerzi. Minister je odgovarjal z vsemi že znanimi pomisleki, toda pokazal je pod pritiskom vsega navdušenja in zahtev, ki so bile v tem letu tako pogoste, vendarle nekaj dobre volje. Pozval je delegacijo, da mu imenuje nekaj mladih znanstvenikov, ki bi se hoteli posvetiti profesorski karijeri na bodoči slovenski univerzi, da jim preskrbi štipendije, da pojdejo nadaljevat svoje študije na kako inozemsko univerzo. In če so dotičniki že v službah, jim preskrbi dopust.

Minister Hartel, sam univerzitetni profesor, je gledal vprašanje pravilno. Vedel je, da se mora bodoči univerzi šele vzgojiti njen znanstveni kader, da ji bo šele tako možno življenje in delo. Ivan Hribar je ponudbo zagrabil in s tem oskrbel denarno stran šolanja našega prvega znanstvenega naraščaja. Univerza mu mora ohraniti hvaležnost, ker je vprašanju posvečal pažnjo vsenaprej in dal možnosti za izobrazbo vrsti naših profesorjev.

Enoletne državne štipendije za inozemstvo so dobili v štud. letu 1902/03 dr. Gojmir Krek in dr. Milan Škerlj za Lipsko; v letu 1903/04 prof. dr. Josip Tominšek za Berlin; 1904/05 dr. Janko Polec za Berlin; 1905/06 dr. Fran Eller za Berlin, in dr. Rado Kušej za Bonn; 1909/10 dr. Leonid Pitamic za Heidelberg in Monakovo in dr. Stefan Sagadin za Heidelberg.

V spomenici pravi prof. Polec: »Moglo bi dobiti ustanove, zlasti za časa Hartlovega ministranja, še več kandidatov; a med našimi ljudmi tačas zaradi političnih razmer ni bilo vere v bodočnost.« (Str. 110.)

Poleg pasivnosti naših ljudi pa so ovirale izkoriščanje teh štipendij tudi avstrijske univerze, ki so morale izreči sodbo o znanstveni kvalifikaciji prosilcev. Toda kljub temu so prav te ustanove v največji meri pripomogle, da se je mogla ob kesnejši ustanovitvi univerze zasesti večina stolic.

Ustanove so znašale navadno 800 kron za semester (včasih tudi 600) in so se izplačevale iz postavke avstrijskega državnega proračuna za vzgajanje znanstvenega naraščaja na avstrijskih univerzah, postavke, ki jo danes zastopajmo v naših državnih proračunih za ljubljansko univerzo. To pa je tudi vzrok, da bo v bližnjih letih to vprašanje najbrže bolj akutno in grozeče, kot je bilo leta 1919. Težko pa je pri tem še dejstvo,

da kažejo enako pasivnost do tega težkega vprašanja danes tudi tisti, ki so se takrat zavedali važnosti ustanove in jo izkoristili za začetke svojega znanstvenega dela, dasi je položaj danes kljub vsemu ugodnejši, kot pa je bil leta 1901, ki ga g. prof. Polec karakterizira takole:

»Če motrimo dosedanjo borbo za slovensko vseučilišče, opazimo takoj, da so se vsa prizadevanja, ki so izhajala sicer iz globoke želje v drugih vprašanih politično močno razdvojenega, a v vseučiliškem vprašanju dotlej vedno edinega naroda, izražale le bolj v zunanostih: v shodih, političnih manifestacijah, resolucijah in kvečjemu v parlamentarnih predlogih in razpravah. Ako izvzamemo realno delo Bleiweisovo in Sporerjevo v »Slovenskem društvu« in finančne predloge Ivana Hribarja in dr. D. Majarona v kranjskem deželnem zboru leta 1898., pogrešamo notranjega organizatoričnega dela. Seveda je treba uvaževati, da se tako delo ni začelo, ker politične razmere v državi niso upravičevale upanja, da ne bi bilo zaman. Naši javni delavci so bili prepričani, da je treba z glasnimi, zlasti političnimi nastopi stalno opozarjati vladajoče kroge na našo zahtevo in s tem pripravljati ugodnejša tla za resne in realne potrebe.« (Spomenica, str. 108—109.)

Uspeh Ivana Hribarja je pomenjal realizacijo ene izmed najvažnejših realnih potreb. Delo za univerzo bi se moralo odslej usmerjati prav tako kot v zunanje naglašanje njene resnične in neodložljive potrebe, v tiho in solidno notranjo izgraditev vseh potrebnih predpripav. Univerza bi tako organično rasla tudi iz sebe in odstranjevala nevarnosti, ki se znajo pojaviti za mladi organizem, če ni notranje povezan z duhovi, ki čutijo z njim in vsemi njegovimi mnogimi težavami in nevarnostmi.

V letih 1902. in 1903. se je akcija za slovensko univerzo nadaljevala. Novost teh let je, da je delo prešlo s shodov in zborovanj tudi na propagando z brošurami, na primer spis jurista Rudolfa Šege »Zahtevajmo slovenskih visokih šol v Ljubljani«, ki je bil tiskan v 20.000 izvodih in razdeljevan med udeležence shodov, ki so se še vedno prirejali doma in zunaj in celo izdaja knjige o univerzitetnem vprašanju, »Vseučiliškega Zbornika«, ki sta ga pripravila Janko Polec in Bogumil Senekovič. Inicijativo za obe publikaciji je dal zopet Ivan Hribar, ki je tedaj pokrenil še nekaj akcij, med drugim prosil pomoči za ustanovitev slovenske univerze ameriškega milijonarja Johna Rockefellerja, ki mu pa ni odgovoril. (Dalje prih.)

STAROSTNA SESTAVA SLUŠATELJEV NAŠE UNIVERZE.

(Iz gradiva Akademске akcije.)

Starostno sestavo slušateljev naše univerze nam kaže spodnja tabela. Vzeli smo zapovrstjo rojstne letnice ter števila slušateljev, ki so se rodili v ustreznem rojstnem letu (m = moški; ž = ženske).

	m	ž	skupaj
do 1905	19	4	23
do 1906	7	—	7
do 1907	10	1	11
do 1908	26	—	26
do 1909	45	2	47
do 1910	69	6	75
do 1911	99	12	111
do 1912	151	30	181
do 1913	88	50	138
do 1914	156	71	227
do 1915	90	36	126
do 1916	45	8	53

Najmočneje so zastopani letniki 1911 do vključno 1915, to se pravi, da prevladuje na univerzi mladina od 19 do 23 let. Slušateljev starejših od 23 let je sorazmerno malo, kar bi morda kazalo na to, da naš student hitro studira. Kaka posebnost v starostni razliki med slušatelji in slušateljicami pa se zdi, da ne obstoji. Pravtako se slika ne izpremeni mnogo, ako zasledujemo starostno sestavo slušateljev po posameznih fakultetah ali pa socialnih slojih, ki jim pripadajo. Zato tudi tozadevne podrobnejše številčne porazdelitve ne navajamo.

TOVARIŠI!

Širite naš list tudi izven akademskih krogov.

SEMINAR, KI ODGOVARJA!

Popravek, ki ga spodaj objavljamo, smo prvotno odklonili.

V vrsti člankov, ki obravnavajo univerzitetne seminarje in institute, smo pred tedni objavili tudi sestavek o filozofskem seminarju. Bil je odkrit in jasan, kot morajo biti izpovedi mladih ljudi, in risal v nekoliko težkih barvah razmere v tem seminarju. Kot vse naše delo tudi to ni bilo osebnega značaja in ni imelo namena z nikomer razračunavati, ampak izboljšati razmere, v kolikor se kljub vsemu dajo izboljšati. Reakcija pa je bila taka, kot je nismo pričakovali. Mesto poglobitve v izučeno kritiko so vstali v obrambo profesorja nekateri bivši in sedanji seminarski člani in napisali popravek, ki po svoji vsebini niti ne replicira na naša izvajanja, niti se ne dotika problemov, ki so v zvezi z delom in življenjem v seminarju. Iz tega razloga smo ga prvotno odklonili.

Ko ga sedaj vseeno objavljamo, nas vodita pri tem dva razloga. Prepričali smo se namreč, da pomenja odgovor tudi tak, kakršen je, doprinos k osvetlitvi značilnosti filozofskega seminarja, na drugi strani pa nismo hoteli vzeti tovarišem iz tega seminarja možnosti, da objavijo stališče in predočijo problematiko, kakršno oni sami občutijo.

Popravek se glasi:

»V Vašem listu št. 13 z dne 12. aprila t. l. je izšel v imenu članstva filozofskega seminarja* vseskozi tendenciozen članek o filozofskem seminarju in njegovem vodji — gosp. prof. Vebri. Članek ne odgovarja resničnim dejstvom, zlasti še, ko je izven dvoma, da služi filozofski seminar izmed vseh drugih seminarjev na naši univerzi v največji meri iskanju resnice, t. j. temu, čemur kot univerzitetna ustanova mora služiti. Tudi način seminarskega dela je docela svoboden in akademski. Vpoštevajo se vse izražene želje in potrebe članstva. Ni nobene jedke ironije, ki bi mlado iniciativnost ubijala. Vsak član se znanstveno popolnoma svobodno razvija. Podrejenih duhov pa filozofski seminar sploh ne pozna.

Prav tako je filozofski seminar akademski tudi glede udeležavanja. Vsakomur so odprta vrata. To dokazuje zlasti dejstvo, da filozofski seminar ne pozna nobenih drakonskih in srednješolskih odredb, kakršne so uvedene po nekaterih drugih seminarjih.

Tako zdaj ugotavljamo in zaključujemo, da je filozofski seminar dejanski na pravi akademski stopnji.

Prav tako kakor obsojamo neresnično poročanje o filozofskem seminarju, obsojamo tudi zlohotno in neutemeljeno blatenje vodje filozofskega seminarja — gosp. prof. Vebra. V tej zvezi ugotavljajo, da odklikujejo prof. Vebra kakor malokateriga profesorja na univerzi posebne vrline, da noče biti svojim učencem samo profesor, marveč tudi njihov pravi očetovski vodnik in svetovalec pri njihovem studiju in njihovem znanstvenem razvoju.

Tudi razvoj prof. Vebrove filozofije, ki ga omenjeni članek v »Akad. gl.« istoveti s preobratom, izkazuje, da prof. Veber ni nikak quasiznanstvenik, marveč pravi resnični znanstvenik. Kajti kdor služi iskanju resnice, se mora nujno razvijati. To spričuje tudi življenje in delo velikih mož v zgodovini, ki je bilo njihovo življenje in delo en sam razvoj. Da so postali ti možje veliki in slavni in da so se dvignili nad svoje povprečne sovrstnike, jim je ravno pripomogel ta njihov notranji razvoj. Če nahajamo zdaj tudi pri prof. Vebri ravno takšen razvoj, moramo biti samo veseli in nanj ponosni.

Tako zdaj vidimo, da omenjeni članek v »Ak. gl.« niti v tem drugem primeru, ko hoče biti najbolj izrazit in oster, ni na mestu. V njem so sama zlohotna podtikanja neresničnih dejstev brez vsakega dokaza resnice, kar vsi podpisani člani seminarja najodločneje obsojamo.

Končno tudi najodločneje obsojamo in odklanjamo vsako izjavljanje v našem imenu,* ki ni prišlo iz nas samih.

* Opomba uredništva: Članek ni niti izšel v imenu članstva filozofskega seminarja, niti ni zatrjeval, da kaj izjavlja v njihovem imenu.

Te pričujoče misli so naše pravo mnenje o filozofskem seminarju in njegovem vodji gosp. prof. Vebri, za kar jamčimo tudi s svojimi lastnoročnimi podpisi.

Slede podpisi gospoda privatnega docenta dr. Gogale Stanka in devetindvajsetih seminaristov.

KONGRES NACIONALNIH AKADEMIKOV V LJUBLJANI.

Minul je kongres, katerega se je udeležilo par tisoč akademikov iz vse države. Samo iz Beograda je prišlo nad 500 študentk.

Kongres je imel namen, da osnuje enotno organizacijo nacionalistične mladine v vsej državi. Na sejah, katerih se je udeleževala komaj desetina prišedših akademikov, naj bi bila sprejeta pravila nove organizacije in utrjen delovni program. Toda vse skupaj je obstalo že pri sprejetju pravil, ker so se mnenja beograjskih akademikov na eni in ostalih na drugih strani glede sedeža bodoče reprezentance in volitev delegatov popolnoma razlikovala. Beogradu so hoteli namreč vsiliti, da bodi stalni sedež zveze v Zagrebu.

Namen zveze bi bil po njenih pravilih v glavnem, da daje nacionalističnim akademskim društvom skupne smernice političnega delovanja.

Boljše je bilo preskrbljeno za zunanje efekte kongresa. V vrsti manifestacij je bila tudi vrsta programatičnih govorov z glavno vsebino: za narodno edinstvo, jačenje države in za novo dobo in novo politično orientacijo. Celo zelo dobro informirana beograjska »Politika« trdi, da se je bilo iz vsega zelo težko orientirati, kakšen je bil pravi smisel kongresa. Le del zagrebških akademikov se je jasno izrekel za nacionalno socialistične ideje. O konkretnih akademskih problemih, kar bi pričakovali od študentskega kongresa, niso razpravljali, odpadel pa je tudi kulturni del prireditve; prav tako tudi ni bilo mnogoštevilnih napovedanih referatov.

LITERARNI IN KULTURNI RASTLINJAK?

Pod tem naslovom — katerega je seveda prinesla brez vprašaja, ker se v sledečem mu članku zrcali ves njen politični konfiteor in zlasti tega korenine — je revija Misel in delo priobčila članek, ki je najpodlejši pljunek na slovensko literaturo in kulturo. Da, niti znamenita čula slovenske literature, primera, s katero nas je smešil tu je c, se ne da primerjati s tem člankom.

Gre za tole: Učiteljska tiskarna v Ljubljani je tiskala prvi del Grške čitanke za gimnazije. Knjigo pa je tiskarna hotela izdati samo s srbsko-hrvaškimi tolmačem, češ, da se ne izplača za tri slovenske klasične gimnazije tiskati poseben slovenski tolmač. Društvo prijateljev humanistične gimnazije, ki je za to zvedelo, pa je po dolgotrajnem pogajanju doseglo, da je tiskarna proti prispevku Društva — Din 4000 — natisnila tudi slovenski tolmač.

Kulturno in socialno revijo, kakor se Misel in delo sama imenuje, pa ni morda začudil trgovski talent Učiteljske tiskarne. Ne, njej se nasprotno zdi smešenja vredno ravnanje Društva prijateljev humanistične gimnazije. K stavkoma: »Tako so dobili slovenski gimnazijci slovensko učno knjigo. (Srbskohrvaški naslovi v tekstu pa še pričajo, kaj bi se bilo zgodilo brez posredovanja našega društva.)« vzetima iz društvenega poročila, dostavlja revija: »Kaj bi se bilo zgodilo? Da nežne cvetke ne popari slana, jo je treba gojiti v rastlinjaku.« Izrecno Misel in delo generalizira svojo misel — en mesec po debati o slovenskih učnih knjigah! — s tem, da vidi v ravnanju Društva primer, »kako naj vzgajamo v primerni toploti in vlagi naše kulturno rastlinje«.

Priporoča se
najmoderneje urejena lekarna
DR. G. PICCOLI

Ljubljana (nasproti nebotičnika).

Oddajajo se zdravila na recepte za vse bolniške blagajne.

Načelno, brez ozira na slovenski primer vprašamo Misel in delo, kaj pravi k vzdrževanju

velikanskih muzejev in podobnih kulturnih ustanov, ki je »nerentabilno« tudi pri narodih, ki štejejo po več deset milijonov pripadnikov. Ali kaj pravi celo k takim pojavom kot je n. pr. društvo Prijatelji Louvrea? Louvre, ki ga obiskujejo iz celega sveta in katerega hranijo vstopnine vseh narodov, celo ta Louvre potrebuje v današnjih časih, ko gredo milijarde za medsebojno uničenje, posebno društvo, ki mu omogoča nakup umetnin, katerih bi si s svojo dotacijo ne mogel nabaviti.

VSE ZA PISARNO

Tovariši! Opozarjamo vas, da smo izposlovali pri tvrdki A. Prelog na Marjinem trgu za akademike 10% popust pri nakupu nalivnih peres in avtomatskih svinčnikov.

Zakaj se Misel in delo ne ustavlja ob takih dejstvih? Kakšno neizmerno področje za njeno ironijo! Zagotavljamo ji, da ji ne bodo več zadoštovale platnice, če se bo lotila tega slovenskega rastlinjaštva.

DR. A. KANSKY
KEMIČNA TVORNICA

KEMIJA

FIZIKA

MEDICINA

HIGIJENA

LJUBLJANA, KREKOV TRG 7

PO UNIVERZI.

PREDAVANJE ELEKTROTEHNIKOV.

V sredo 22. maja ob 20. uri bo predaval g. asist. ing. Matanovič o svoji novi še neobjavljeni metodi objektivnega presojanja razsvetljave. Predavanje se vrši v predavalnici elektro-instituta na tehnikih.

VPIS V F. S. PODALJŠAN.

Na željo mnogih tovarišev, ki se še niso mogli do sedaj vpisati v F. s. smo podaljšali rok za vpis v Ferijalni savez za 10 dni t. j. do 26. t. m. Prosimo pa vse tovariše-akademike, da se takoj vpišejo in, da ne odlašajo do zadnjega dne vpisnega termina, ker sicer iz tehničnih razlogov ne bo mogoče pravočasno izdati legitimacij. Ugodnosti stopijo v veljavo 1. junija. Vpisnina znaša Din 47.—; za vse one pa ki ne plačajo šolnine Din 42.—. Vsak naj odda takoj dve sliki, ker dobi letos vsak član tudi redno legitimacijo »Slov. planinskega društva«. (Tisti tovariši, ki so že vpisani v S. P. D. in imajo za letos že potrjene legitimacije plačajo Din 5.— manj in oddajo le eno sliko. Vendar morajo to na položnicah ali sliki izrecno napisati). Vsa podrobna navodila v auli na uradni deski F. s. in v vratarjevi loži. Akad. oblast. F. s.

NASA PONOVA PROŠNJA!

Pred tednom je uprava lista razposlala svojim naročnikom izven Ljubljane pismene prošnje, da poravnajo zaostalo naročnino. Razložili smo, da živimo edino od naročnine in smo radi tega predani na milost in nemilost svojih naročnikov. Le nekateri so se odzvali. Ponovno prosimo ostale, da nam blagovolijo nakazati zaostali znesek. In naj nam tudi to vsiljivost oprostite!

Pravtako pa prosimo svoje tovariše akademike, da pri vratarju univerze poravnajo svoj zaostanek. Vratar jim bo izdal za plačano naročnino pismeno potrdilo.

Pri ljubljanskih naročnikih se bo zglasil v kolikor so še v zaostanku, inkasant in prosimo, da ga ne odslove brez denarja!

Urejuje uredniški odbor. Za uredništvo odgovarja Evgenij Ravnihar. — Izhaja vsak teden. — Naročnina: akademiki 4 Din, vsi drugi 5 Din mesečno. — Ček. račun: Ljubljana, št. 16.465. — Izdaja konzorcij, predstavnik Viktor Turnšek. — Uredništvo in uprava: Ljubljana, Univerza kralja Aleksandra I. — Tiska tiskarna »Slovenija«, predstavnik A. Kolman. Vsi v Ljubljani.